

naar det ærede Medlem siger: Saa stryg de gamle Bevillinger, saa svarer jeg: Ganste rigtigt, det er prægtigt, naar vi i 22 Aar have høstet Fordel af visse „rene“ Statshuusholdningsgrundføringer, og Andre saa komme og ville tage Fordel deraf, saa sige vi: Nei, vi holde op, nu bryde vi af, og beholde de 22 Aars Præmier i vor Komme. Nei, siger jeg. Lader os kaste de gamle Præmier overbord, og lader os saa i 22 Aar rykke ud med Præmier til Arbejderne. Dette er Retfærdighed, er Logik; man maa indrømme mig, at det er Retfærdighedens og Billighedens Logik. Der er ikke Spor af Mening i at sige, naar de Andre komme og ville dele visse Goder med dem, der i mange Aar have oppebaaret dem: Nei, saa ville vi hellere end at dele med de ubemidlede Klasser holde op og give Altsald derpaa, og det kunne vi saa meget bedre, som vi ikke trænge dertil; vi ere jo i Grunden velhavende Folk, de Andre trænge dertil, men vi maa finde os i at undvære dem af Hensyn til de „rene“ Statshuusholdningsgrundføringer, vi selv have kræntet i en lang Aarrække. Nei, værer blot en lille Smule rimeligere, en lille Smule mere logisk, saa ville vi tænke anderledes, end vi gjøre i dette Forhold. — Jeg skal ikke opholde mig ved det ærede Medlem fra Bogø (Berg), da jeg ikke engang har gjort de forberedende Skridt i Skuespillerkunsten.

Formanden: Det ærede Medlem er noget for personlig i sin Spøg.

Rofod: Oprigtig talt tror jeg maasse at turde sige, at naar Formanden havde ikke alene hørt, men ogsaa set den Maade, hvorpaa det ærede Medlem søgte at gjøre Nar ad min Stilling i denne Sag

Formanden: Da det ærede Medlem for Velle Amts 2den Valgkreds (Berg) overfired den Grændse, som jeg kunde tilstøbe, gjorde jeg det ærede Medlem opmærksom derpaa; det Samme gjør jeg overfor det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Rofod).

Rofod: Ja, det glæder mig nu at erfare, at jeg har overhørt denne Naamindelse om ikke at overfride Grændsen; jeg troede, at det kun var Grændsen for Emnet, som bliver behandlet, og ikke Grændsen for Usømmelighed i Maaden at behandle Emnet paa overfor mig. Saa har jeg altsaa taget fejl, og jeg skal selvfølgelig bøie mig under Formandens Afgjørelse. Man har ment, eller man lader, som om man har ment, at jeg hermed skulde ville afhjælpe de arbejdende Klassers Trang osv., og man har troet, at jeg vilde spidse dem af med disse Smaastillinger, som der her er Tale om, og man har saa sagt, at man hellere skulde give dem, dersom jeg troede, at Arbejderklassen kunde nøies dermed. Nei, det er der slet ikke Tale om. Jeg har ikke givet mig ud for at være nogen Mirakeldoktor, jeg er i det Hele ikke mirakuløs i nogen Retning, og allermindst saaledes, at jeg skulde slaa mig paa Statslægekunsten. Jeg har derimod sagt, at selv om man bebrejder os, at det er en usund Statshuusholdning at yde disse Understøttelser, saa kunde dog maasse overordentlige Midler, Midler, der ikke ere almindelig velgjørende og nærende for Statslivets Udvikling, finde et Forsvar i Samfundets Sygdom, ligesom man jo bruger Medicin, naar man er syg, uagtet Medicin dog virkelig ikke, brugt til almindelig Forfriskning, naar man ikke var syg, vilde være gavnlig, men skadelig. Dette er Alt, hvad jeg har sagt i denne Retning, og det tror jeg ikke, at jeg behøver at opholde mig længere ved. Nei, hvad jeg vil, er ganske simpelt, hvad der staar i Vædringsforslagene; jeg har villet sætte Vedkommende istand til at fremme Arbejdernes Vel for en lille Del ved at muliggjøre Sværfsættelsen af Arbejder, der gaa ud paa at frugtbargjøre Fædrelandets Jordbund og fremkalde Vindstibeligbed. Dette er Alt, hvad der ligger i disse Forslag, og jeg har slet ikke bestragtet dem som et almindeligt Helbredelsesmiddel. Naar man nu har bebrejdet mig, at jeg skal have villet fornegte Menigmands Ret til Eigestilling med de andre Samfundsklasser osv., da har jeg aldrig gjort det. Jeg har kun udtalt, at der ikke efter min Erfaring er